

ВЕНУС КУРИ-ГАТА

НАРОД ЗАВЕТОВАН СПОРИМ ПРЕДСКАЗАЊИМА

Увлаче се кроз ноћне пукотине
пале наше реке
муте наше рибњаке
остављају нам њихове кремене сенке у знак изазова.

Причају своје животе камену
кажу да долазе из зиме
показују шаку хладноће за сваки идентитет.

Крију своје лице
прерушавају се у сенке
стапају се у угиб пејзажа.
Ако су стрељани
бели су трагови њихове крви.
У вечерњим аванима
туцамо њихове уобичајене речи са горчином бадема.

Дошли су из спорих земаља
претхођени вриштећим ветровима
учинили су да им речи звецкају у џеповима
расуше их као дукате по нашим плочницима.
Испитују облак који чучи на крову
сумњиву птичицу која често мења адресу
муче кестен
који отвори своје гране у облику крила
а потом се удаљи у својој крви.

* * *

Мобилишу дрвеће
које наоружавају крицима
пуцају на кишу
мртви су само локве воде.

Черупају месец
просипају његово перје изнад цамија
њихове обрнуте молитве претварају се у мрмљање.

Понекад им се нека земља баца око врата
тону у нежност вуне
тешки од тежине њиховог загрљаја
на њиховом месту доласка
њихова разбијена сенка прља структуре дана.

Суше своје мртве у књигама за децу
из затворених страница беже њихове молбене речи.

Преговарају са смрћу
бирају крилни зид
извлаче жребом зору
причају о дужини њиховог крика
тело нестаје са детонацијом.

* * *

Постају чопор
боје у црно њихов преварени језик
представљају се на нашим вратима
зову се у једном крику
продиру у нашу кожу у рептилском звуку

На танком конопцу наших тела
смештени на нашем сну
причају о угнулим коњима и о повређеним ливадама
о друмовима које вуку њихове гриве

Онда нестају у њиховом сну
када пристану да умру
када свет у њиховим очима постане безбојан
узимају свој живот за руку
и показују му сваки кутак свога тела.

Када пристану да умру
напуштају своју кожу на првој кривини на путу.

* * *

Го под својим дроњцима од меса
одакле његова срамота и његово повлачење у планету
његова сенка хтела би да побегне али је простор прекида
конјунктура зидова не дозвољава смех
комшије иза старости ломе се буком чељусти.

Изаћи?
нацртана врата
а брава око које гледа у себе.

Ипак
платио је једно место у животу
улазницу земљи
потписао закуп са својим телом.

Где му је капа и душа
висе на зиду између две кише.

* * *

Ко је рекао да је мртав?
Упаљена свећа умирује његову сенку и шири њене зидове
намотане на њихов бол

његов живот уклесан у камену?
То је да би научио облаке диктату
и ову гробљанску рупу?
Да изброји прсте чемпреса
да га заклони јер у његовој кући пада киша.

Ко говори о сахрани?
Преселио се у земљу да бode чичком.

* * *

То је било годишње доба неуписано на челу земље
лет миграната се следио усред неба
само су куће ходале.

Ковчези су били привезани пред нашим вратима
а хладни мртви су сушили њихове зарђале прсте
по нашим крововима

само су наше куће ходале.

Витки мушкарци су грлили лутке
жене су шириле своја тела до платформи
деца од папира приковала су се за зидове школа
само су куће ходале.

* * *

Због велике оскудности трња
и равнодушности папрати
има села где бунари ћуте
где ветрови турпијају језик о камен темељац кућа.

Тело умрле особе је обрезано
да би се олакшао продор у земљу
његова тачна запремина премештена је у рушевине
потапамо наше речи у каскади камења.

Провидни путник
прелази празнину са невидљивим кофером на крају сваке руке.

* * *

Превела с француског
Добрила Бошњаковић